

Sygn. akt V CSK 534/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku I. M. K.

przy uczestnictwie A. C.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę
1350,- (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych z tytułu
częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestnika postępowania A. C. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 września 2017 r., którym orzeczone zostało, że nieważna jest umowa darowizny zawarta dnia 11 maja 2001 r. pomiędzy K. C. a A. C., a także ustalił, że w skład spadku po K. C. wchodziło prawo własności lokalu mieszkalnego położonego w W. wraz z udziałem w użytkowaniu wieczystym gruntu i wspólnych części budynku, ponadto dokonał działu spadku po K. C. w ten sposób, że prawo własności wspomnianego lokalu mieszkalnego wraz z udziałem w użytkowaniu wieczystym gruntu i wspólnych części budynku przyznał uczestnikowi postępowania A. C., synowi A. i K., zasądzając od niego na rzecz wnioskodawczyni kwotę 244 200 złotych z odsetkami z tytułu jej udziału w majątku spadkowym płatną w ciągu jednego roku, oddalił dalej idące roszczenie odsetkowe wnioskodawczyni, wreszcie – rozstrzygnął o kosztach postępowania. Podstawą prawną rozstrzygnięcia było zastosowanie art. 82 oraz art. 922 k.c. z ustaleniem składu spadku uwzględniającego art. 1038 § 1 k.c., a podział majątku spadkowego – art. 211, art. 212 k.c. oraz art. 621 i art. 622 § 2 k.p.c. Rozstrzygając o kosztach postępowania zastosowanie miał art. 520 § 2 k.p.c. oraz art. 113 u.k.s.c. w związku z art. 102 k.p.c.

W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy zaakceptował ustalony stan faktyczny i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik uczestnika powołuje się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uznając, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przemawiać ma za tym to, że po pierwsze, zebrane dowody „nie pozwalają z całą stanowczością i pewnością stwierdzić, że darczyńca w chwili składania swojego oświadczenia woli znajdowała się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli”, a więc Sąd rażąco naruszył prawo

materialne, w szczególności art. 82 w związku z art. 6 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Po drugie, oczywiste uzasadnienie skargi wynika z tego, że Sądy w toku instancji rażąco naruszyły prawo materialne, w szczególności art. 212 § 3 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na zbyt krótkie odroczenie zasądzonej od uczestnika spłaty.

Uzasadnienie wniosku zamieszczone w końcowym fragmencie uzasadnienia skargi kasacyjnej jest prawie tożsame z samym wnioskiem, a więc nie zawiera takiego uzasadnienia, jakie jest wymagane na gruncie art. 398⁴ § 2 k.p.c. W utrwalonym i od dawna znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wskazane, jak powinna wyglądać argumentacja służąca do przekonania Sądu Najwyższego, że wnoszona skarga spełnia przynajmniej jedną z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i z tego względu zasługuje na rozpoznanie. Niestety pełnomocnik uczestnika postępowania nie podołał zadaniu. W końcowym akapicie uzasadnienia wniosku zawarł ponadto stwierdzenie o jakimś istotnym zagadnieniu prawnym, które ma również stanowić przyczynę skłaniającą do przyjęcia skargi do rozpoznania, mimo że o tym wcześniej we wniosku w ogóle nie wspomina.

Postępowanie służące rozpoznaniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zajmuje się podstawami skargi kasacyjnej. Zwrócić należy jednak uwagę, że treść skargi stanowi w zasadniczej części powtórzenie zarzutów apelacji i jest dyskusją z poczynionymi ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, a to jest wyłączone z podstaw skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy jest związany ustalonym stanem faktycznym (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 520 § 2, art. 13 § 2 i art. 102 k.p.c. oraz art. 113 u.k.s.c.

a

aj